

VERKLARING VAN VERHOOR VAN GETUIGE-DESKUNDIGE

Naam: Wiechertje Willemina Talen

Geboortedatum: 27 maart 1969

Geboorteplaats: Westerhaar

Beroep:

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Ik hen mij gemeld bij de commissie omdat ik vind dat onze grondrechten, onze mensenrechten, met voeten getreden worden. Onze kinderen worden de dupe van maatregelen die kant noch wal raken. Onze kinderen zijn onze toekomst, maar ik vraag mij sterk af of er nog wel een toekomst is.

Graag zou ik mijn verhaal delen. Afgelopen donderdag 3 december heeft mijn zoon, 13 jaar, klas 2, besloten om naar school te gaan. Hij is vanaf de zomervakantie thuis in verband met de mondkappen. De reden is dat hij het alleen niet aankan om de lessen te maken, achterstand heeft met toetsen en alles ziet opstapelen, en zijn toekomst steeds minder rooskleurig inziet. Hij voelt zich gedwongen naar school te gaan ondanks de druk van de mondkap. Mijn zoon voelt zich depressief door deze hele toestand, hij voelt zich in de val zitten. Het is moeilijk om de toekomst positiever bij hem voor te stellen, want is dat wel zo? Eindigt deze nachtmerrie nog? Of raast de trein maar door en door?

Ik als ouder ben intens verdrietig, voel me machteloos, voel me verraden, monddood gemaakt, alsof ik en mijn mening er niet toe doen. Ik voel me zo verontmenselijkt, zo boos en zo woedend. Er moet iets gebeuren. Ik ontplof bijna van frustratie. Hoe kan ik mijn kind in deze wereld laten opgroeien? Hoe ver moet het nog gaan? Waar stopt deze waanzin? Ik voel me zo onmachtig en moedeloos. Ik ben een heel positief mens, maar zit er nu totaal doorheen.

Al deze maatregelen, de gekte, de belachelijkheid ervan, zijn niet te bevatten. Het doordrukken zonder zelfs maar 1 zinnig argument, het neerzetten van mensen die anders denken als compleet gestoord, het totaal negeren van vragen vanuit de bevolking, vanuit de wetenschap, en het niet kunnen weerleggen van bewezen feiten en argumenten. Het herhalen van overtuigingen vanuit de ministers als is het een heilige mantra, op iedere vraag, op iedere kritiek, komt op mij over als een verregaande onwetendheid en voor mijn gevoel van een heel wrede orde. Het creëert woede en onmacht bij velen. Hier valt niet tegen te praten, niet mee in discussie te gaan. Als er op iedere vraag, op ieder bewijs wordt geantwoord met hetzelfde nietszeggende zinnetje wat totaal inhoudsloos en betekenisloos is, is dit als luisteren naar iemand in een verregaande psychose. Mensonterend hoe onze regering omgaat met zijn burgers, die hen flink betalen met buitensporige belastingen. Wij betalen jullie om je werk te doen, op een eerbare manier; een menswaardige, eerlijke en respectvolle manier. Hoe het op dit moment gaat, is echt zo bizar. Het is alsof ik naar een film kijk, naar mensen die buiten de werkelijkheid om een eigen werkelijkheid creëren die niet leefbaar is. Het zou hilarisch zijn als het niet zo triest was.

Er wordt een samenleving gecreëerd waarin mensen contactloos met elkaar om moeten gaan. Ik werk in de gezondheidszorg met kinderen en volwassenen die als enige contact vaak alleen een schop of een trap als "contactmoment" hadden. Ook op locaties waar ouders met kinderen moeten leren om contact te maken met hun baby en moeten leren wat hechting is. Dat is een eerste levensbehoefte die deze jongvolwassenen niet meegekregen hebben in hun vroege kinderjaren. De schade hierdoor is vaak onherstelbaar. De gevolgen hiervan zijn desastreus.

Het is toch te triest voor woorden dat we kinderen laten opgroeien in angst en paniek? Hoe kun je met je geweten verder wanneer je hier verantwoordelijk voor bent, hieraan mee hebt gewerkt?

Het is een onvoorstelbaar moeilijke wereld voor mij en mijn gezin. Onwerkelijk. Zodra je iets nodig hebt, komen we in de twilight zone terecht. De agressie en de opmerkingen, de blikken die we dagelijks moeten slikken. Het is zo onwerkelijk.

En in het verlengde van dit alles wat al jaren voorbereid is, het allesoverwinnende vaccin. De wonderprik die de mensheid zal redden.

Toen ik merkte dat ik zwanger was - ik kon volgens de doktoren zonder hulp niet zwanger raken, heb twee miskramen gehad en op mijn 37 werd ik toch zwanger - was ik zo blij, zo dankbaar. Ik heb het gekoesterd, me zo mooi gevoeld, zo werkelijk vrouw. Het was iedere dag een wonder, zo voelde het echt. Ik vond het overweldigend om een nieuw leven in mijn lichaam te voelen groeien. Dit nieuwe kleine mensje, daar was ik verantwoordelijk voor, dat groeide gewoon in mij. Hoe wonderlijk is dat. Met handjes en voetjes, een hartje, longen, nageltjes, een neusje, een mondje, organen, kortom alles wat het nodig heeft om te overleven buiten mijn lichaam. Na 9 maanden kwam hij eindelijk. De mooiste dag van mijn leven, de meest indrukwekkende. Ik zag hem voor het eerst, wat een prachtig mooi nieuw leven.

Mijn hele leven draait om dit kleine afhankelijke kindje. Ik gaf borstvoeding, bijna 2 jaar, het meest mooiste wat er is. Ik moet iedere keer wanneer hij een voeding niet meer nodig heeft hem iets meer loslaten, wat me heel moeilijk valt, maar al doende leer ik hier mee omgaan.

Dit kleine mannetje dat gezond geboren is, met handjes en voetjes, met prachtige oogjes en een mondje, met longen die werken, met organen die hun werk doen en met een immuunsysteem dat perfect is, heb ik helaas de eerste entingen laten geven. Vlak daarna kreeg hij een soort brandplekken op zijn kleine lichaampje. Dit werd snel verholpen doordat ik homeopathische middelen slikte die hij via de borstvoeding weer binnenkreeg. Ik heb mij verdiept in entingen en ben hiermee gestopt. Hoe kon ik zo onwetend zijn? Hoe kon ik mij overal in verdiepen behalve in entingen? Hoe kon ik dit doen terwijl ik een gezond kind had? Waarom dit gezonde kind met een perfect immuunsysteem in laten enten terwijl hij niets mankeerde? Hoe kon ik zo goedgegelovig zijn?

Hoe kon ik zo dom zijn om te denken dat God mijn kindje alles gegeven had behalve een immuunsysteem? Hoe kon ik zomaar aannemen dat hij deze vaccinaties nodig had zonder 1 seconde mijn hart te volgen? Gelukkig doe ik dat nu wel.

Mijn kindje werd groter en ik leerde hem normen en waarden. Praten over je gevoel, helemaal wanneer het moeilijk is. Je dromen achterna gaan en je door niemand laten afleiden. In jezelf geloven, je eigen kracht, je lichaam voelen en leren begrijpen. Blijven praten. Zeggen wat je denkt. Lief zijn voor de ander, respect hebben voor iedereen, niemand buitensluiten. Als hij nieuw speelgoed wilde, moest hij hiervoor ruimte gemaakt worden en liet ik hem uitzoeken wat hij aan een kindje wilde geven wat niet zoveel had. Zelf ook sparen voor je speelgoed. Altijd oog hebben voor iemand die het minder had. Dat dit niet iemand is die minder is, maar gewoon niet jouw schoenen aan heeft en een ander pad moet bewandelen, en net zoveel waarde heeft als elk ander. Opkomen voor de zwakkeren in de groep, nooit meegaan met de menigte als dat voor jou niet goed voelt. Luister naar je hart, je geweten en je lichaam. Dat hij keuzes heeft, de keuze om goed te doen en de keuze om daar je rug naar te keren.

Nu, in deze tijd, krijg ik van hem terug: "mam, je hebt me geleerd om niemand buiten te sluiten, maar iedereen in Nederland is nu bezig met mensen buiten te sluiten. Op school moet je hetzelfde denken, hetzelfde doen, word je gestraft als je niet mee doet. Waarom is dit zo? Dit mag toch niet? Wanneer wordt alles weer normaal? Wordt het nog wel weer normaal? In deze wereld vind ik er niks aan." Het doet veel pijn wanneer je kind dit zegt.

Ik kan hier geen antwoord op geven. Ik wil hier niet aan mee doen, wil er geen deel van zijn, of van uitmaken. Dit is niet wat ik mijn kind wil meegeven. Dit is niet waar ik voor gekozen heb, dit is niet mijn manier van gezond leven, gezond blijven en gezond zijn. Dit is niet de wereld die ik wil voor mijn zoon, de wereld die ik wil voor welk kind dan ook.

Er is in de geschiedenis nog nooit zo'n grote aanslag wereldwijd op ons als mens gepleegd. Nog nooit wereldwijd zoveel beperkt, geëxperimenteerd en rechten afgepakt. Dit is een enge, wrede, gewetenloze wereld geworden, met mensen die zo angstig zijn gemaakt, dat het ook eng is om gewoon je boodschappen te doen of naar buiten te gaan. Dit is een wereld geworden waar iedereen een grote mond over had een paar jaar geleden. Niemand kon het waarderen wanneer mensen buitengesloten werden, niemand kon het waarderen wanneer er zomaar mensenrechten afgenomen werden. Niemand kon zoveel niet waarderen wat nu de meerderheid klakkeloos doet.

Het experiment waar de overheid het over heeft, is ontzettend goed geslaagd. Ik hoop dat u zichzelf nog kunt aankijken in de spiegel 's morgens. Ik hoop ook dat u goed kunt slapen iedere nacht. Ook hoop ik dat u weet waar u mee bezig bent, wat u mensen aandoet, wat u kinderen aandoet, welke schade u kinderen aandoet. Ik hoop ook dat u de gevolgen zult aanvaarden van de acties die u nu neemt, en er niet voor wegloopt zoals u nu doet met de vragen. Ik hoop dat u niet vervalt in een eeuwige mantra die herhaald en herhaald gaat worden op iedere vorm van vraag of kritiek.

Mijn hart huilt, mijn ziel schreeuwt. Soms stil, soms luid en duidelijk. Ik ben een mens met het recht op mijn eigen bestaan, mijn eigen keuzes en mijn eigen beslissingen, net als mijn zoon, mijn familie, iedereen. Wij zijn er en we leven zoals we dit zelf willen. We maken onze eigen keuzes en zullen dit blijven doen.

Stop de waanzin. Stop het experiment, stop de mishandeling, stop de controle, stop de mondkappen. Het verstikt ons, samen met dit beleid.

Mijn zoon gaat naar school met een mondkapje in zijn tas. Deze doet hij op bij de ingang van de school. Hij zegt dat hij het ziet als een offer dat hij moet brengen voor zijn toekomst. Zonder mondkapje mag hij namelijk de school niet in.

Mijn zoon is afgegleden van een vrolijke puber tot een stille, verdrietige puber. Ik heb ook contact gehad met de leerplichtambtenaar, die gelukkig erg begripvol was. Hij begreep dat ik tegen de mondkapjes ben. Ik zal ook altijd tegen de mondkapjes blijven, omdat er bewijzen te over zijn om het mondkapje niet te dragen. Ik heb dit bij de school geventileerd, die ons aanvankelijk steeds van het kastje naar de muur stuurde. De leerplichtambtenaar heeft hier druk op gezet richting de school, omdat mijn zoon niet alleen een leerplicht heeft, maar ook recht op onderwijs. Het zou niet al te moeilijk moeten zijn om online onderwijs beschikbaar te stellen. De school werkt hier echter niet aan mee, waardoor mijn zoon dus met mondkapje naar school moet.

Leiderdorp
6 december 2020

Voorgelezen en ondertekend,

.....

.....

Drs. Pedro Kuit